

Sygn. akt I CSK 2344/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z wniosku J. B., G. B., E. S., D. S.

z udziałem R. M., S. M.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza solidarnie od uczestników postępowania na rzecz
wnioskodawców kwotę 4.050,- (cztery tysiące pięćdziesiąt)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników postępowania R. M. i S. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 sierpnia 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżących w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie: czy wydanie przez Sąd rozpoznający sprawę o zniesienie współwłasności postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia poprzez unormowanie praw i obowiązków uczestników polegające na przyznaniu wyłącznie jednemu współwłaścicielowi prawa do korzystania i posiadania nieruchomości, przy jednoczesnym nakazaniu drugiemu współwłaścicielowi powstrzymywania się od korzystania i posiadania przedmiotowej nieruchomości, wyłącza bezprawność posiadania i korzystania nieruchomości oraz pozbawiania współwłaściciela wyzutego z posiadania

i korzystania nieruchomości możliwości dochodzenia roszczenia o wynagrodzenia za korzystanie z niej na podstawie art. 206 i art. 207 w zw. z art. 224 i art. 225 k.c.

Sformułowane przez skarżących wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie przytoczyli ani nie uzasadnili takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. W lakonicznym wniosku ograniczyli się do sformułowania pytania, nie przeprowadzając żadnego wyводу prawnego dla wykazania, że ich wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Nie sposób zatem zidentyfikować w tym zakresie ogólnych i abstrakcyjnych problemów prawnych, które odpowiadałyby przesłance istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Oparcie zaś wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, niepubl.).

W ocenie skarżących istnieje potrzeba wykładni art. 206 i art. 207 w zw. z art. 224 i art. 225 k.c., gdzie dotychczasowe orzecznictwo budzi poważne wątpliwości, w świetle interpretacji przesłanki bezprawności i skutków wydania postanowienia o udzieleniu tymczasowego zabezpieczenia na czas trwania

postępowania dla skuteczności roszczenia o rozliczenie wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnej między współwłaścicielami.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, by istniała potrzeba wykładni powołanych przepisów. Skarżący powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ograniczyli się do zdawkowego stwierdzenia, że na tle art. 206, art. 207 w zw. z art. 224 i art. 225 k.c. przesłanka bezprawności w kontekście rozliczenia wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnej między współwłaścicielami budzi wątpliwości. Nie wskazali rozbieżnych poglądów judykatury i doktryny dotyczących interpretacji powołanych przepisów. Nie umotywowali, dlaczego wyjaśnienie wątpliwości w wykładni art. 206 i art. 207 w zw. z art. 224 i art. 225 k.c. jest istotne dla rozpoznawanej sprawy i w jaki sposób przyczyni się do jej właściwego rozstrzygnięcia. Nie ma zatem argumentów jurystycznych przemawiających za potrzebą wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w sformułowanej przez skarżących kwestii.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.